

venstre Jens Terje Hammervoll, Sognefrukt, Marianne Bøthun, land-

ktbart samarbeid

få drilla moderne prinsipp i frukthagane.

– Er det mykje å henta?
– Det er ikkje tvil om at moderne planting, skjering og stell gjev auka avling og betre kvalitet, seier Martianne Bøthun, som saman med eit offensivt

miljø gler seg over kjemperespons i rekkjene.

Terje Eggum

terje.eggum@sognavis.no

– 800 kilo i snitt per dekar er hobby, 2.000 kilo per dekar tek til å likna på profesjon, seier han, og appellerer til Sogn og Nordfjord om å koma etter. Han er her for femte gongen sidan 2004, og kjenner tilhøva.

Må koma i kapp

Han seier sognebøndene har åtte år å ta att på Hardanger. – Med innsats og ny giv kan regionen koma snøgt i kapp med miljøet lenger sør i landsdelen, seier han, og veit kva han snakkar om. I Hardanger klarer dei opp til fire tonn per dekar.

– Kvifor ikkje også her, seier han.

Også austpå

Han kjenner fruktbøndene sine vilkår på baa sider av Langfjella. Aad Wiss er faktisk ein liten «noregsven». – Eg omgås heller skandinavar enn franskmenn og italienarar, seier konsulenten frå AWIKA Advices, som rådgjev fruktbønder i Europa og Canada.

Resten av veka skal han vera austpå, i Lier og Telemark. Bodskapen er den same: Fokus på alt som kan gje meir avling.

Oppdrag Sognefjorden

Kaptein Mads fra tv serien Oppdrag Sognefjorden seiler langsetter Sognefjorden og gjør sine betraktninger om livet i fjorden slik han ser det.

Jostedalen

HELT INNERST I Sogn bor det et folkeslag som er noe helt utenom det vanlige. Et slags høyfjellsfolk som har funnet seg en hylle over havet der de ånder og lever i pakt med sin egen kultur og natur. Neida vi snakker ikke om inka indianerne men rundt 400 bofaste sjeler i Jostedalen (umulig å fastsette nøyaktig).

FOR Å KOMME dit må du gå eller kjøre på en kronglete kjerrevei gjennom delvis håndgravde tunneller og tett på fryktelige fossefall. Titter du utover kanten kan du tidvis beskue uredde Jostedøler som stuper nedover på hjemmelagde flåter mens de ler og koser seg.

LA DEG IKKE lure av små avstikkere underveis for her kan lokale farer lure med broer som brekker i 2 når du går på de og veier som slutter uten noen skikkelig slutt. Det tryggeste er å ta inn på gjesteheimen nesten øverst i bosettingen. Visumplikten har utgått men du blir røntgen fotografert av samtlige som ellers skulle være der som lurer på hvem du er. Der inne opptre bestemte generaler annenhver fredag med hardhendte kviss mellom hendene med spørsmål om andre stammearter ute i verden. Skulle du svare nesten feil er det med fare for å bli kastet ut av JO-samfunnet på ubestemt tid.

EN AV INDIANERNE der oppe heter Peder Kjærvi som overtok for 15 år siden det gamle bankbygget. 5 år senere oppdaget han at banken etter utflytting hadde glemt å ta med seg safen og 10 år senere tok han opp til vurdering å få det åpnet for å sjekke innholdet. Men tiden med å gå å lure på hva

som er inne i safen hadde blitt så dominerende at han fremdeles ønsker å gå å lure på hva som er der. Og slik går dagene der oppe blant de innfødte.

DE HAR OGSÅ utviklet en egen interesse som heter positivitet. Uansett hvor galt noe skulle gå eller om lynet har slått ned hjemme hos bestefar så kommer det noe godt ut av det. Jeg husker en gang jeg ventet på bussen og den glapp med noen sekunder og det var gode 15 timer til neste avgang. Da ble jeg invitert inn av nærmeste fastboende og fikk meg nesten kjæreste. Og når det bare ble med nesten var det fordi det ventet et annet og bedre koneemne rundt svingen som ikke var hjemme akkurat da. Når det går

snøskred over veien er det bare fordi Gud inviterer til snøballkrig, og når dekket på bilen punkterer er det kun for å varsle at det er elg i veien litt lengre borte.

HELT ØVERST I dette meget spesielle stykke Norge tar det helt av. Der venter opptil 40 skjeggrodde karer med øks på ryggen for å ta deg på tur med en gammel livbåt. Ingen har vel helt sett hvorfor turen starter med en livbåt istedet for en vanlig båt med livbåt på slep, men dette handler vel bare om effektivitet om ulykken skulle være ute... Ved ankomst til den andre siden av vannet bærer det oppover isbelagte fjellsider i en slags rolig passgang mens de spiser hjemmelaget mat og tar en trall. Så 100 ganger hurra for deg Jostedal, uten deg ville Norge vært mye fattigere. Ta nå en tur på isbreen & God helg godfolk!

Mads